

AMÁLKA JE NEŠIKA

„Dávej pozor!“ rozčiloval se Lukáš. Amálka do něj totiž o přestávce nechtěně vrazila. Nesl otevřenou lahev s džusem, který se rozlil. Sice jen trochu, ale i tak se na zemi udělala loužička.

„Promiň,“ omluvila se svému spolužákovi. Bylo jí to opravdu líto. Zlobila se sama na sebe, že je taková nešika. V aktovce nahmatala papírové kapesníky a loužičku utřela. To proto, aby někdo ze spolužáků neuklouzl.

V první třídě se děti učí spoustu nových věcí. Číst, psát, počítat, ale taky cvičit. Tělocvik patří k těm nejoblíbenějším předmětům. Všechny děti tělocvik zbožňují. Tedy až na Amálku. Té se cvičení nedaří tak dobře jako ostatním. Běhá pomaleji, míčem hází na opačnou stranu a každou chvíli o něco zakopne a spadne. Třeba dnes si nevšimla švihadla, které leželo na zemi. Paní učitelka totiž po celé tělocvičně rozmístila nářadí a děti se měly při cvičení střídat.

„Auvajs!“ vykřikla Amálka, když sebou praštila o zem. V tělocvičně se všechno rozléhá, a tak se paní učitelka vylekala.

„Co se stalo?“ zeptala se vyděšeně při pohledu na Amálku. Ta nemohla vstát, protože měla svázané nohy. Když o švihadlo zakopla, nohy se jí do něj

"Kdo to Amáľce
udělal?"

zapletly tak, že to vypadalo, jako by ji chtěl někdo svázat.

„Kdo to Amálce udělal?“ zlobila se paní učitelka a spěchala žákyni vysvobodit. Nikdo se k činu nehlásil. Děti vykuleně zíraly a nechápaly, co se vlastně stalo.

„To já. Sama jsem se zamotala, protože jsem nešika,“ vypadlo z Amálky a hned nato se hlasitě rozplakala.

Paní učitelka Amálku objala, aby alespoň trochu utišila její trápení. Pomohlo to.

Proud slziček se zastavil a koutky úst se nepatrně posunuly směrem vzhůru. Jako úsměv to sice ještě nevypadalo, ale i tak to bylo mnohem lepší než před chvílí.

„Nejlepší bude, když si trochu odpočineš, Amálko,“ navrhla paní učitelka. „Posaď se třeba na kraj lavičky.“

Přes lavičku zrovna skákal Honzík. Byl to jeden z úkolů, který pro děti paní učitelka připravila. Honzík lavičku přeskakoval na opačné straně, a tak to Amálce nevadilo. Chtěla překážet co nejméně a posadit se až na kraj. Bohužel to špatně odhadla a místo na lavičce přistála na zemi. V tu ránu se zase mračila jako bouřkový mrak. Paní učitelka jen nechápavě pozvedla obočí a sledovala, jak se Amálka snaží znovu se posadit na lavičku.

VÍLA AMÁLKA

„Jak bylo ve škole?“ vyzvídala maminka, když Amálku odpoledne vyzvedla z družiny.

Amálka jen sklopila hlavu a pokrčila rameny. Nechtěla nic prozradit, ale maminka to poznala sama. Amálčiny oči nezářily jako jindy.

„Co se stalo?“ zeptala se maminka, která věděla, že Amálku něco trápí.

„Když já jsem hrozně nešikovná. Nic neumím a všem jsem pro smích,“ vyhrkla ze sebe Amálka. Sice si dala předsevzetí, že svým trápením nebude mamince přidělovat starosti, ale musela si od smutku ulevit.

„Ba ne, jsi moje šikulka,“ namítla maminka.

„Ale zamotala jsem se do švihadla a sedla jsem si vedle lavičky.“ Maminka na to nic neřekla, a tak Amálka dodala: „A rozlila jsem Lukášovi pití.“

Chvíli bylo ticho, protože maminka hledala ta správná slova, kterými by mohla Amálčino trápení trochu zmírnit.

„Připadá ti, že jsem nešika?“ zeptala se maminka.

„Mami, ty to nechápeš. To já jsem nešikovná, ne ty!“ zlobila se Amálka.

„Když jsem byla ve tvém věku, taky se mi občas něco nepovedlo. Udělala jsem spoustu chyb. A v tělocviku jsem rozhodně nepatřila k těm nejlepším,“ dodala maminka na vysvětlenou.

„Opravdu?“ žádala o potvrzení Amálka.

Stále jí to připadalo neuvěřitelné, protože maminka rozhodně není nešikovná.

„Neboj, z toho za chvíli vyrosteš,“ chlácholila ji maminka. A aby Amálce zlepšila náladu, nabídla jí, že zajdou koupit koblížky. Ty, které prodávali v pekařství za rohem, byly ze všech nejlepší. V puse po nich zůstávalo sladko a v duši veselo. A to teď bylo rozhodně potřeba.

Když si Amálka splnila domácí úkoly, po večeři se podívala na pohádku a těšila se na večerní čtení. Maminka s tatínkem se při čtení střídali. Dnes byl na řadě táta.

„Tak co to bude, princezno?“ zeptal se legračním hlasem. Amálka se zasmála. Chtěla se rychle natáhnout pro knihu, která ležela na polici nad postelí, ale udělala to tak prudce, že se praštila do hlavy.

„Jauvajs,“ vykřikl místo ní tatínek, což Amálku rozesmálo, a na bolest rychle zapomněla. V rukou držela svou oblíbenou knihu – Říkání o víle Amálce.

„Už zase?“ povzdechl si tatínek, ale knížku si převzal a pustil se do čtení.

Amálka usnula ještě dřív, než tatínek stačil dočíst kapitolu. Představovala si, že ona je ta krásná a šikovná víla Amálka, která ostatním pomáhá a kterou mají všichni rádi.

PÍSEMKA

„Dnes si zkusíme napsat písemku jako velcí školáci,“ navrhla dětem paní učitelka. Chtěla si totiž ověřit, co všechno už se její žáci naučili.

Lenka s Alešem se tvářili vyděšeně, protože měli starší sourozence. Ti se písanky vždycky báli, a tak měli taky strach.

Lucka se naopak těšila. Psaní se jí dařilo ze všeho nejlépe. Jednou by chtěla být malířkou. Stále něco kreslí a píše. Její krasopis by klidně mohli vystavovat někde v galerii. Její písamenka jsou úhledná a pěkně vyrovnaná jako vojáci.

Amálka nevěděla, co ji čeká, ale brzy se to dozvěděla. Paní učitelka všem dětem rozdala veliký list papíru. Byl linkovaný a obsahoval všelijaké úkoly s čísly a písamenky.

„Nebojte se, všechno vám vysvětlím,“ utěšovala žáky paní učitelka. Neušlo jí, že se někteří na list papíru mračí nebo nechápavě kroučí hlavou.

„Naučili jsme se už spoustu písmenek. Umíte je přečíst i zapsat. Víte, jak vypadají písmena tiskací a psací. Vaším prvním úkolem bude slova přepsat z tiskacích

písmen do psacích,“ vysvětlila paní učitelka. Všichni to pochopili a hned se pustili do práce. Lucka nadšeně, Honza soustředěně a Amálka zamračeně. Zlobila se na písma, že jí schválně poskakují po papíře. Zrovna teď, když se má psát první opravdová písemka. Mžourala a snažila se na písma zaostřit. Docela se jí to podařilo, ale místo slova mošt napsala most. Háček jí totiž při čtení odskočil stranou. Slovo pátek přečetla jako párek, a proto ho tak i zapsala. Podobně to dopadlo i s dalšími slovy. Ze středy byla střela, z růže byla kůže, z osla se stal orel a kapr se proměnil v kopr.

„Máte všichni hotovo?“ ujišťovala se paní učitelka. „Kdo ještě píše, zvedne ruku.“ Nikdo se nepřihlásil, a tak přešla k dalšímu úkolu. „Máte za úkol spočítat příklady na sčítání a odčítání. To jsme stále procvičovali, tak to jistě zvládnete.“

Děti se pustily do počítání. Někomu to šlo snadno a rychle, někdo si tajně pomáhal počítáním na prstech. Amálka se zase mračila. Když s ní tatínek trénoval počítání, tak odpovídala vždycky správně. Číslice na papíře se jí ovšem vůbec nelíbily. Trojka vypadala stejně jako osmička. Jednička se sedmičkou vypadaly, jako by si z oka vypadly, a tak se jí pletly. A co teprve šestka s devítkou? Šestka vypadala jako devítka, která udělala kotrmelec. Nebo ten kotoul provedla šestka a stala se z ní devítka? Kdo se v tom má vyznat?

S dalšími úkoly to dopadlo podobně. Když Míša s Romanem ze zadních lavic vyplněné písemné práce posbírali, Amálka z toho měla těžkou hlavu. Netušila, jestli náhodou něco neppletla.

...mžourala a snažila se
na písmenka zaostřit...